

# p. Konstantin Karger

Pan Konstantin Karger se narodil 8. prosince 1929 manželům Kargerovým ve vesnici Bušín. Jeho otec Konstantin Karger měl kovářskou živnost a jeho maminka Julie mu byla nápomocná. Už od mala byl vychováván v křesťanské víře a k poctivé práci. Roku 1932 se mu narodila sestra Julie. Svůj volný čas trávil s tatínkem v kovárně, ten v něm viděl velké nadání a svého nástupce. V šesti letech začal svoji povinnou školní docházku v místní škole. Učení mu nikdy nedělalo problém a měl školu rád. V devíti letech mu umřela jeho první maminka, byla to pro něj velká rána a znamenalo to pro něj ještě více tatínkovi pomáhat. Za rok a půl se tatínek znovu oženil a pan Karger tak měl další maminku. Ta ho už tak nepodporovala ve vzdělání, ke kterému měl pořád tak blízký vztah. To se nezměnilo ani po přestupu na školu v Rudě nad Moravou.

Jelikož byl jeho tatínek kovářem, často se setkával s ruskými vojáky, kteří byli velmi nevzdělaní a zaostali a také proto na ně měl negativní názor.

Ve čtrnácti letech dělal spojku mezi partyzány, kteří spadali pod tzv. podzemní organizaci. Vyřizoval různé zprávy o poloze německých vojáků. Tatínek se vždy o něho bál, protože nechtěl přijít o svého jediného syna a svého nástupce.

Po dokončení povinné školní docházky se hlásil do Olomouce na gymnázium, ale kvůli jeho víře a tehdejšímu režimu se mu jeho velký sen nesplnil. A tak byl tatínek rád, že se vrátil ke kovářskému řemeslu. Ne však na dlouho, protože mu to jeho zdravotní stav nedovolil. Měl problémy se svým zrakem, jelikož v dětství prodělal zápal mozkových blan. Po doporučení svého praktického lékaře jel do Olomouce za lékařem, špičkou v očním oboru, profesorem Václavem Vejdovským. Který přišel na to, že problém je ve špatně zakřivených rohovkách a v chronickém zánětu spojivek.

V osmnácti letech musel narukovat na vojnu, kde to neměl kvůli své víře lehké. Ale i nadále chodil do kostela a svou víru netajil, naopak na ni byl hrdý.

Po vojně nastoupil do olšanských papíren, kde zůstal až do svého důchodu, byl zručný a tak mohl dostat lepší pracovní funkci, tehdejší režim mu to však opět nedovolil.

Konečně se v jeho životě objevilo štěstí, potkal svou životní oporu a lásku, se kterou toho měl hodně společného, Marii Divišovou. Tu si 22. června roku 1957 vzal za manželku a právě s ní měl pět dětí: Konstantina, Václava, Marii, Jana a Jülii.

Ted' žije stále v Bušíně, rád se vzdělává a stojí si pevně za svými názory.